

1926 - 2026

STO LAT

WIAZOWNICKIEJ ŚWIĄTYNI

W PARAFII PW. ŚWIĘTEGO WALENTEGO
I NARODZENIA NMP

HISTORIA BUDOWY WIĄZOWNICKIEJ ŚWIĄTYNI

Nazwa „**kościół**” wywodzi się od starogreckiego terminu oznaczającego zgromadzenie, co oznacza zarówno budynek sakralny, czyli dom modlitwy, jak i wspólnotę ludzi wierzących. W potocznym sensie „kościół” to świątynia, gdzie gromadzą się wierni z parafii, aby uczestniczyć w nabożeństwach, modlić się i przyjmować sakramenty, a także poczuć spokój i ukojenie.

Taki właśnie **kościół** istnieje w Wiązownicy. Stoi w centrum wsi i pełni funkcje sakralne, społeczne i kulturalne. **Powstał** dzięki ofiarności parafian, księży i właściciela wsi **w 1926 roku**. Proboszczem w Wiązownicy był wtedy **ks. Walenty Trojnar**, ale **budowę kościoła** i wyposażeniem go zajmował się wikariusz **ks. Stanisław Sudoł**, natomiast dbali i upiększali go jego następcy, księża proboszczowie: **Józef Miś, Władysław Prucnal, Adam Rejman, a obecnie Jan Bober**.

W Wiązownicy **pierwsza świątynia**, niewielka drewniana kaplica, powstała w **1622 roku**. W 1720 roku została rozbudowana i powstał kościół, który spłonął w 1884 roku. Wtedy dzięki staraniom księdza Walentego Trojnara wybudowano w **1890 roku murowany neogotycki kościół pod wezwaniem św. Walentego**. Jego konsekracji dokonał biskup Pelczar w 1906 roku. Niestety, parafianie nie cieszyli się długo piękną świątynią. Wielka Wojna (1914-1918) dotarła także do Wiązownicy. Tu w **1914 i 1915 roku** toczyły się walki między wojskami austriackimi i niemieckimi a rosyjskimi. Spalone zostało ponad 100 budynków, **pościski artyleryjskie zniszczyły kościół**, wikarówkę, organistówkę i szkołę. Ogromny smutek ogarnął wiązownickich parafian. Tyle trudu, poświęcenia poszło na marne, ich oczy ze smutkiem patrzyły na sterczące ruiny kościoła.

KOŚCIOŁY PARAFIALNE		
		
Ruiny kościoła wybudowanego na tzw. Dolnej Wiązownicy zniszczonego w latach 1914-1915	Kościół wybudowany w latach 1923-1926. Widok z 1969 roku	Kościół wybudowany w latach 1923-1926. Widok z 2025 r.

Bieda, choroby, śmierć, zgłiszcza... Gdzie się modlić, ukoić utrudzone serca i dusze. Nie było innej możliwości, jak kolejny raz podjąć się trudu budowy świątyni. Ksiądz Trojnar jako administrator parafii pieniądze otrzymane w 1915 roku od austriackiego rządu przeznaczył na budowę drewnianej szopy, która zaczęła służyć jako kościół. To tu przeniesiono ocalały z pożogi majątek kościelny, czyli dwa kielichy, monstrancję i mały ręczny dzwonek.

Teraz należało pomyśleć o budowie kościoła. Dzięki staraniom księdza Trojnara przydzielono parafii 26 mln marek subwencji na budowę świątyni, którą miała zająć się Okręgowa Dyrekcja Odbudowy we Lwowie. Jednak nie rozpoczynano prac, a pieniądze traciły na wartości z powodu ogromnej inflacji,

jaka ogarnęła odrodzoną po 123 latach niewoli niepodległą Polskę. Ponadto mieszkańcy w tym czasie zaczęli zastanawiać się nad **lokalizacją kościoła**.

Powstały **trzy koncepcje**. Ksiądz Walenty Trojnar zaproponował budowę świątyni na plebańskim polu, przy drodze prowadzącej do Sieniawy, pomiędzy cerkwią a cmentarzem (dziś między UG a cmentarzem). Inną koncepcję miała część parafian na czele z wikarym Józefem Górnickim, popieranym przez księcia Witolda Czartoryskiego, właściciela dóbr wiązownickich. Proponowali oni budowę świątyni na fundamentach zburzonego kościoła. Natomiast wójt Wiązownicy, Michał Stępak, i Kazimierz Kłak, popierani przez kierownika szkoły Antoniego Sierżęgę, wyszli z inicjatywą, którą poparł jarosławski dziekan ks. Tomasz Włazowski. 17 lipca 1923 roku czternastu mieszkańców Wiązownicy i Piwody udało się z delegacją do kurii, aby przeforsować **pomysł wybudowania kościoła w środku wsi, koło potoku Wyczawa**. Rozgorzał spór. **Ostatecznie wybrano lokalizację świątyni w środku wsi**, o czym poinformował biskup Anatol Nowak.

Rozgoryczony ksiądz Trojnar zaprzestał angażowania się w budowę kościoła. Tego zadania podjął się wikary, ksiądz Stanisław Sudoł. Przedłużający się spór o miejsce lokalizacji kościoła spowodował niekorzystne konsekwencje dla parafii. Pod koniec 1923 roku rząd odmówił subwencji, pozyskane wcześniej środki pieniężne w wyniku inflacji straciły wartość, a kolator księżę Witold Czartoryski odmówił znaczącej pomocy. Mimo tych trudności rozpoczęła się praca nad budową domu Bożego. Przejęto w drodze zamiany 1,5 morgi gruntu (ok. 0,86 ha) od Władysława Olechowskiego. Mieszkańcy zwieźli na nowy plac materiały budowlane składowane na starym przykościelnym placu oraz cegłę z Szówska, otrzymaną za darmo od księcia Czartoryskiego, a z pól kamienie. Ksiądz Sudoł kwestował w parafii i po okolicznych wioskach, pisał prośby o wsparcie budowy do byłych mieszkańców Wiązownicy i sąsiednich wiosek oraz rodaków znajdujących się poza granicami kraju.

Kościół zaprojektował w 1922 roku prof. Witold Minkiewicz ze Lwowa. Budowę świątyni, którą prowadził Józef Błotnicki z Jarosławia, rozpoczęto jesienią 1923 roku. Wtedy wykonano tylko fundamenty. Widząc postępy w pracy i zaangażowanie księdza Sudoła, księżę Czartoryski ofiarował na budowę dwa tysiące złotych.

W 1924 roku wymurowano z cegły ściany kościoła, wykonano dach i przykryto go blachą. Na dachu umieszczono wieżyczkę z krzyżem, w której znajduje się dzwon-sygnaturka. W 1925 roku zbudowano sklepienie w prezbiterium i sufit z desek w nawie. Wytynkowano kaplicę. Do końca 1926 roku wstawiono okna i drzwi, położono posadzki, w nawie z kamienia trembowelskiego, a w prezbiterium cementową, otynkowano wewnątrz mury kościoła. **Tak w ciągu trzech lat, dzięki staraniom ks. Sudoła i parafian, powstała wspianała jednonawowa świątynia w stylu neogotyckim, 33 metry długa i 12 metry szeroka.** W następnych latach otynkowano świątynię z zewnątrz, a wewnątrz kościoła malowidłami ozdobili prawdopodobnie malarze ze Lwowa. Kunsztowny **ołtarz główny** oraz ambonę wykonał **Edward Toth**, artysta rzeźbiarz o polsko-węgierskich korzeniach. Pochodził z Przemyśla. Rzeźbiarstwa uczył się w Krakowie, do Dąbrowicy koło Leżajska sprowadził go księżę Adam Czartoryski i ofiarował mu dom. Artysta wykonał wiele unikatowych ołtarzy w okolicy. Jednym z nich był ten znajdujący się w wiązownickiej świątyni.

W niedzielę **13 czerwca 1926 roku**, w prawie ukończonej świątyni, podczas wizytacji duszpasterskiej **bp Anatol Nowak dokonał poświęcenia nowego kościoła pod wezwaniem św. Walentego**. *W pięknie udekorowanym przybytku sakralnym powitał arcybiskupa proboszcz Trojnar, nie ukrywając, komu poświęcony nowy Dom Boży zawdzięcza swe powstanie. Kuria wiedziała o tym i doceniała wkład ks. Sudoła w funkcjonowanie parafii.* (Ks. Stanisław Górecki).

Radość była wielka, świadczy o tym list księdza Sudoła do przełożonej starowiejskich służebniczek, w którym napisał: *Chwała Bogu za tę łaskę, bo Pan Jezus ma już gdzie mieszkać, a i parafianie mają wygodniejsze miejsce, gdzie by się mogli gromadzić na nabożeństwa.*

W 1932 roku ksiądz Sudoł wystarał się w Watykanie o pozwolenie na obchodzenie święta patronalnego nie tylko 14 lutego, ale również **8 września, czyli w święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny.**

KS. STANISŁAW SUDOŁ

BUDOWNICZY KOŚCIOŁA

WITOLD MINKIEWICZ

ARCHITEKT KOŚCIOŁA

EDWARD TOTH

WYKONAWCA OŁTARZA GŁÓWNEGO
I AMBONY

MIEJSCOWOŚCI NALEŻĄCE DO PARAFII W WIĄZOWNICY W LATACH 1865-2026

LATA	MIEJSCOWOŚCI
1865-1952	WIĄZOWNICA, NIELEPKOWICE, PIWODA, MANASTERZ, CZERWONA WOLA
1952- 1994	WIĄZOWNICA, NIELEPKOWICE, PIWODA
1994-2026	WIĄZOWNICA, NIELEPKOWICE

LICZBA PARAFIAN

ROK	LICZBA
1865-rok erygowania parafii	Ok. 2645 parafian
1925	3790 parafian
2026	2300 parafian

WAŻNE WYDARZENIA W KOŚCIELE PARAFIALNYM W WIĄZOWNICY W LATACH 1926-2026 r.

ROK	WYDARZENIA PARAFIALNE
1926-1932	PROBOSZCZ KS. WALENTY TROJNAR
12-13.06.1926	Wizytacja bp Anatola Nowaka. Bierzmowanie. Wizytację poprzedziły misje parafialne. 12.06. 1926 r. trzystu parafian przystąpiło do bierzmowania.
13.06.1926	Pierwsza Msza święta odprawiona przez bp Anatola Nowaka, poświęcenie świątyni.
14.02.1927	Pierwszy odpust św. Walentego w nowym kościele.
29.06. 1929	Jubileusz 50-lecia kapłaństwa ks. Walentego Trojnara.
8.09.1932 r.	Pierwszy odpust w dniu Narodzenia Najświętszej Maryi Panny
1932-1944	PROBOSZCZ KS. STANISŁAW SUDOŁ
16.05.1938	Wizytacja bp Franciszka Bardy
25.05.-2.06.1938 r.	Misje parafialne prowadzone przez oo. redemptorystów z klasztoru Kraków- Pogórze, jednym z kaznodziejów był ks. Władysław Malisz.
1930-1968	Z tych lat Parafia nie posiada ani kroniki, ani innej dokumentacji, na podstawie których można by było odtworzyć ważne wydarzenia parafialne.
1944-1968	PROBOSZCZ KS. JÓZEF MIŚ
19.08.1947 r.	Misje parafialne i upamiętnienie ich postawieniem krzyża misyjnego. Misje prowadzili bernardyni z Krakowa, o. Marcin Hulek i tutejszy rodak o. Marek Pociecha.
1968-2001	PROBOSZCZ KS. WŁADYSŁAW PRUCNAL
1971 r.	Misje parafialne prowadzone przez księży: Józefa Muchę i Edwarda Brodowicza
17-18.03.1971	Nawiedzenie Matki Bożej w symbolach świecy i Ewangelii.
1972 r.	Wizytacja parafii przez bp Bolesława Taborskiego.
1974 r.	Rok Jubileuszowy- wewnętrzne odrodzenie parafian, rodzin i całej parafii.
22.05.1977 r.	Obchody 600-lecia diecezji przemyskiej. Mszę celebrował bp. pomocniczy Tadeusz Błaszkievicz oraz ks. Jan Długoń i ks. Kan. Zbigniew Chimiak.
14.01.1979-19.10.1980	Nawiedzenie Matki Boskiej Jasnogórskiej w domach parafian.
30.04.1981	Wizytacja w parafii przeprowadzona przez Bronisława Filę.
18.06.1981 r	Zorganizowanie po raz pierwszy procesji Bożego Ciała poza terenem kościoła.
6.06.1982 r.	Wizytacja kanoniczna przeprowadzona przez biskupa Bolesława Taborskiego.

14.11. 1982	Poświęcenie obrazu Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, który przywieźli z Częstochowy pielgrzymi z parafii. Wtedy też odprawił ks. Mucha uroczyste nabożeństwo
5.03-12.03. 1983 r.	Misje parafialne. Prowadzili je ks. Kazimierz Wojdyło i ks. Marian Marchut.
24.-27.03. 1984 r.	Renowacja Misji św.
30.04.1985	Msza prymicyjna ks. Jana Krzywińskiego.
9.03. 1986 r.	Rozpoczęcie działalności Apostolstwa Trzeźwości im. Św. M. Kolbego.
7-8.09.1987	Wizytacja parafii przeprowadzona przez bp Stefana Moskwę.
8.09-11.09 1988 r.	Parafialny Kongres Eucharystyczny. Prowadzącym był ks .Eugeniusz Dryniak.
21.06.1992	Msza prymicyjna odprawiona przez ks. Adama Borutę.
1993 r.	Msza prymicyjna ks. Zdzisława Babiarza.
Listopad 1993 r.	Msza z okazji 25. rocznicy kapłaństwa ks. Władysława Prucnała.
16.03.1993	Uroczyste zakończenie Nawiedzenia w Wiązownicy.
1994 r.	Wizytacja parafii przez arcybiskupa Józefa Michalika.
27.06.1994	Msza prymicyjna o. Mariana Gołębia- franciszkanina.
26.08.1994	Powstanie samodzielnej parafii w Piwodzie.
13 - 19.05.1995	Misje parafialne. Prowadzili je ks. Bolesław Pilch z Krzemienicy i ks. Franciszek Urban z Wesolej.
9- 13.03.1996r.	Renowacje Misji św.
2001-2021	PROBOSZCZ KS. ADAM REJMAN
12.08.2001r.	Ksiądz proboszcz Władysław Prucnal przeszedł na emeryturę, nowym proboszczem został ks. Adam Rejman.
Wrzesień 2001 r.	Rozpoczęto comiesięczną, pierwszopiątkową posługę spowiedzi i komunii św. w domach chorych.
2001 r.	Założenie Koła Misyjnego.
2002 r.	Pierwsza Droga Krzyżowa poza terenem kościoła.
2002 r.	Powstanie Grupy Formacyjnej Ruchu „ Światło -Życie”.
7.10.2002 r.	Uroczyste wręczenie Krzyża Misyjnego o. Markowi Haśko.
18- 19.11.2002	Nawiedzenie Matki Boskiej w kopii Cudownego Obrazu. Uroczystości przewodniczył bp. Adam Szał. 2 grudnia rozpoczęło się nawiedzenie rodzin.
Grudzień	Powołanie Dziewczęcej Służby Maryjnej.

2002 r.	
4.07.2004 r.	Uroczysta suma z okazji 50-lecia kapłaństwa ks. Władysława Prucnała.
2005 r.	Wizytacja kanoniczna parafii przeprowadzona przez arcybiskupa Józefa Michalika.
2005 r.	Pierwsza adoracja Najświętszego Sakramentu w każdy wtorek po Mszy św.
2005 r.	Założenie grupy Akcja Katolicka, pierwszym prezesem został Andrzej Boruta.
24.12.2005	Pierwsza pasterka w kaplicy w Nielepkowicach.
9.07.2006 r.	Poświęcenie kościoła filialnego w Nielepkowicach pod wezwaniem Matki Bożej z Fatimy przez ks. Arcybiskupa Józefa Michalika.
10-16.03.2007	Misje parafialne. Misje prowadził ks. Prałat Tadeusz Kocór i ks. Marian Balicki.
2007 r	Wprowadzenie przed niedzielą mszą godzinę do NMP.
6.09. 2009 r.	Uroczyste poświęcenie pozłacanej korony i nałożenie jej na figurę M. B. Fatimskiej przez ks. Prałata z Kolegiaty w Jarosławiu podczas uroczystości odpustowych.
2011 r.	Powołanie Szkolnego Koła Caritas.
31.01 – 1.02. 2012 r.	Peregrynacja Krzyża i Relikwii papieża Jana Pawła II
2013 r.	Powstanie nowej Róży Różańcowej, która za patrona obrała św. Andrzeja Bobolę.
6.10. 2013 r.	Poświęcenie pamiątkowej tablicy umieszczonej na frontonie kościoła(po prawej stronie)upamiętniającej zamordowanie mieszkańców Więzownicy przez UPA 17.04.1945 r. Uroczystości odbyły się pod przewodnictwem ks. Bpa Stanisława Jamrozka. Inicjatorami budowy tablicy byli: ks. Adam Rejman, poseł RP Mieczysław Golba i Tadeusz Płachetko, którzy również kierowali pracami związanymi z budową tablicy.
28.05.2014	Uroczysta Msza św. Pod przewodnictwem ks. Arcybiskupa Józefa Michalika z okazji nadania Zespołowi Szkół w Więzownicy patrona ks. Prałata Stanisława Sudoła.
Czerwiec 2014 r.	Powstanie Grupy Maryjnej. Inicjatorką powstania grupy była Małgorzata Wala. Grupa zobowiązała się do modlitwy wynagradzającej Niepokalanemu Sercu Maryi w każdą pierwszą sobotę miesiąca.
10.08.2014	Uroczysta msza z okazji 60-lecia kapłaństwa ks. Władysława Prucnała.
Sierpień 2015 r.	Obchody 150-lecia parafii. Wybudowanie przed kościołem pomnika Jana Pawła II, który poświęcił ks. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki.(12.09.2015 r.)
12.09.2015 r.	Wprowadzenie relikwii I stopnia św. Jana Pawła II- kosmyk włosów. Uroczystości przewodniczył ks. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki (osobisty sekretarz Papieża).
23.04 2017	Uroczysta Msza św. odprawiona w intencji pomordowanych parafian 17.04.1945 r. przez UPA. Na tej uroczystości Andrzej Derda sekretarz stanu w kancelarii Prezydenta RP wręczył pośmiertnie na ręce rodziny ks. Józefowi Misiowi Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz Złote Krzyże Zasługi p. Michałowi Płachetce, p. Józefowi Kłakowi i proboszczowi ks. Adamowi Rejmanowi.
2.06.2017 r.	Poświęcenie polichromii kościoła i odnowionego ołtarza przez Ks. Arcybiskupa Adama Szala.

2020 r.	16 stycznia w związku z 100 rocznicą urodzin Jana Pawła II ustanowiono, że 16 każdego miesiąca będzie odprawiane nabożeństwo ku czci Papieża i ucałowanie relikwii po Mszy św.
6.04.2021 r.	Pogrzeb ks. Prałata Władysława Prucnała.
15.08.2021	Odejsie ks. Adama Rejmana na emeryturę, pożegnanie parafian.
22.08.2021	Przybycie nowego proboszcza ks. dra Jana Bobera.
OD 2021 R.	PROBOSZCZ KS. DR JAN BOBER
25.09-2.10. 2022	Misje parafialne, które prowadził Stanisław Kiełbasa- redemptorysta.
14.02.2023	Uroczyste wprowadzenie relikwii św. Walentego (cząsteczka czaszki) przez ks. Prałata Bartosza Rajnowskiego. Ustalenie nowenny do św. Walentego i ucałowanie relikwii w każdą środę.
5-8.09. 2023	Renowacja misji parafialnych pod przewodnictwem o. Stanisława Kiełbasy.
11-12.10.2023	Peregrynacja obrazu Najświętszego Serca Pana Jezusa.
Wiosna 2024 r.	Modlitewne czuwanie i marsz w obronie czci Jana Pawła II.
8.09.2026 r.	Konsekracja kościoła przez ks. Arcybiskupa Adama Szala.

KOŚCIÓŁ W LATACH 1923-2026

NAJWAŻNIEJSZE INFORMACJE DOTYCZĄCE BUDOWY, UTRZYMANIA, REMONTOWANIA, UPIĘKSZANIA ŚWIĄTYNI PRZEZ PROBOSZCZÓW I PARAFIAN

	ADMINISTRATOR: KS. PROBOSZCZ WALENTY TROJNAR I WIKARY KS. STANISŁAW SUDOŁ
1923 r.	Rozpoczęcie budowy kościoła. Postawienie fundamentów.
1924 r.	Wybudowanie murów kościoła oraz dachu i przykrycie go blachą.
1925 r.	Wykonanie sklepienia w prezbiterium i sufitu z desek w nawie. Wytynkowanie kaplicy przy kościele.
1926 r.	Otynkowanie kościoła wewnątrz, wstawienie okien, przed wizytą biskupa 13.06. Po wizycie do końca roku położenie posadzki z kamienia trembowolskiego w nawie, a w prezbiterium z płyt cementowych.
5.03.1927 r.	Otrzymanie obrazów stacji drogi krzyżowej wykonanych w masie mozaikowej ufundowanych

	przez bpa Anatol Nowaka. Poświęcenie stacji 20 .03.1927 r.
1928 r.	Urządzenie chóru, przygotowanie pod organy.
1929 r.	Zakup baldachimu wykonanego przez siostry służebniczki starowiejskie.
1929 r.	Ofiarowanie przez ks. Trojnara puszki - daru od okolicznych księży, którą otrzymał z okazji 50-lecia święceń kapłańskich.
Po 1927 r.	Nie istnieje dokumentacja, ale przez kilka lat, prawdopodobnie od 1927 roku do 1939 r. wymalowano kościół, zbudowano trzy ołtarze, zakupiono ławki, postawiono ambonę, ogrodzono plac kościelny i obsadzono go lipami.
1930 r.	Zakup czternastogłosowych , o dwóch manuałach organów w warszawskiej firmie Kamińskiego i zainstalowanie ich.
1932-1944	ADMINISTRATOR: KS. PROBOSZCZ STANISŁAW SUDOŁ.
1930-1968 r.	Z tych lat Parafia nie posiada ani kroniki, ani innej dokumentacji, na podstawie których można by było odtworzyć prace proboszczów i parafian na rzecz kościoła.
1944-1968	ADMINISTRATOR: KS. PROBOSZCZ JÓZEF MIŚ.
1947 r.	Postawienie krzyża misyjnego.
1968-2001	ADMINISTRATOR: KS. PROBOSZCZ WŁADYSŁAW PRUCNAL.
1969 r.	Odnowienie kaplicy bocznej w kościele służącej jako sala katechetyczna, konserwacja blachy na kościele, naprawa oświetlenia, instalacja nagłośnienia, zakup bielizny kościelnej.
1970 r.	Odnowienie elewacji świątyni i uporządkowanie otoczenia.
1970 r.	Wykonanie ołtarza tzw. soborowego z krzyżem, ambonki i pulpitu pod ewangeliarz z dębu przez miejscowego stolarza Franciszka Kłaka.
1970 r.	Zakup nowych chorągwi. Wykonanie dodatkowych konfesjonatów.
1971 r.	Wymiana części ogrodzenia drewnianego na metalowe.
1974 r.	Wybudowanie dzwonnicy i zakup trzech nowych dzwonów o nazwach: <i>Święty Walenty</i> (530 kg), <i>NMP</i> (270 kg), <i>Władysław</i> (160 kg)
1975 r.	Ofiarowanie kielicha mszalnego przez anonimowego ofiarodawcę mieszkającego na Ziemiach Odzyskanych, przekazanego za pośrednictwem ks. Tadeusza Kłaka.
1976 r.	Ogrodzenie kościoła. Metalowe ogrodzenie wykonała Spółdzielnia Metalowców w Jarosławiu, a zamontowali parafianie.
1977 r.	Zakup kielicha mszalnego i dwóch ornatów gotyckich przez parafian z okazji 600-lecia Diecezji Przemyskiej.
1978 r.	Założenie instalacji grzewczej w kościele, zakup płytek posadzkowych do kościoła, wstawienie pięciu dębowych drzwi do kościoła.
1978 r.	Urządzenie kaplicy Matki Boskiej Pocieszenia i umieszczenie w niej obrazu, który wcześniej znajdował się pod chórem.
1980 r.	Zakup przez parafian feretronu procesyjnego z obrazem Matki Boskiej i papieża Jana Pawła II, trzech chodników i obrusów na ołtarze.

1981 r.	Konserwacja dachu na kościele. Wykonanie nowych, bocznych ołtarzy, które zaprojektował ks. Mucha z Niechobrza. Wykonawcą był p. Grzegorzak z Niechobrza. Renowację figur Pana Jezusa i św. Józefa wykonali uczniowie z Liceum Plastycznego z Jarosławia.
1982 r.	Zamontowanie w kościele boazerii i bocznych ławek. Wykonawcą był stolarz z Drohobyczki.
1983 r.	Wstawienie dwóch witraży w okna prezbiterium. Witraże przedstawiają św. Walentego i św. Stanisława. Wykonała je firma Andrzeja Skalskiego z Warszawy.
1983 r.	Odnowienie głównego ołtarza przez plastyków z Przemyśla.
1990 r.	Zakup nowego baldachimu wykonanego przez ss. Felicjanki z Przemyśla.
1991 r.	Ofiarowanie przez pracowników UG w Więzownicy z okazji poświęcenia nowego budynku urzędu kustodii do przechowywania hostii.
1993 r.	Zakup świecznika pod paschał i białego ornatu z okazji 25-lecia proboszczowania w Więzownicy ks. Władysława Prucnała.
10.06-3.08.1996 r.	Malowanie świątyni i wykonanie polichromii przez pięciu malarzy z Krakowa pod kierownictwem Pawła Miłka. Przy malowaniu pomagali synowie Juliana Maciny: Krzysztof, Paweł i Piotr.
2001-2021	ADMINISTRATOR: PROBOSZCZ KS. ADAM REJMAN
2002 r.	Zakupienie nowej figury Chrystusa Zmartwychwstałego i kadzielnicy.
2002 r.	Ufundowanie wiecznej lampki przez rodziców dzieci przystępujących do I Komunii św.
2002 r.	Zmiana posadzki na granitową, założenie centralnego ogrzewania,, doprowadzenie do kościoła wody.
2003 r.	Ufundowanie przez rodziców dzieci pierwszokomunijnych kielicha mszalnego, puszki na komunikanty,, patery i welonu.
2003 r.	Naprawa krzyża misyjnego.
2003 r.	Wymiana posadzki. Wykonanie wylewki na posadzce przez firmę Zbigniewa Babiara, w październiku położenie granitowych płytek na posadzce, a marmurowych w prezbiterium.
2005 r.	Generalny remont organów przez firmę z Chmielnika p. Ziai.
2005 r.	Wykonanie boazerii w przedsionku kościoła i obłożenie boazerią filarów z tyłu kościoła. Boazerię wykonał miejscowy stolarz Adam Wysocki.
2006 r.	Odnowienie monstrancji przez rodziców dzieci pierwszokomunijnych.
2007 r.	Wykonanie podświetlenia kościoła i obejścia.
2007 r.	Zakup rzutnika na slajdy i ekranu.
2008 r.	Ufundowanie czterech chorągwi przez rodziców dzieci pierwszokomunijnych i dwóch zielonych przez rodziców dzieci przystępujących do bierzmowania. Chorągwie wykonano w Żurawicy wg projektu ks. A. Rejmana.
2008 r.	Wykonanie odwodnienia kościoła i położenie kostki przed i wokół kościoła przez firmę Zbigniewa Babiara.
2008 r.	Wykonanie nowej komody do zakrystii przez Adama Wysockiego. Materiał, Drewno dębowe na komodę przekazał wójt Józef Długoń, a przygotowała firma Mieczysława Golby.

2009 r.	Ufundowanie przez parafian ornatu Maryjnego. Zakupienie nowych figur do szopki. Część pieniędzy na nie przekazali rodzice dzieci przystępujących do bierzmowania.
2010 r.	Konserwacja figury św. Józefa przez Wiesława Solskiego z Wiązownicy. Oczyszczenie piaskowca na zewnętrznych fundamentach.
2010 r.	Wykonanie elementów dekoracyjnych z drewna do ciemnicy przez firmę Haliny i Mieczysława Golbów.
20.03.2012 r.	Zakupienie figury Pana Jezusa do Bożego Grobu.
6.10. 2013 r.	Umieszczenie pamiątkowej tablicy na frontonie kościoła(po prawej stronie)upamiętniającej zamordowanie mieszkańców Wiązownicy przez UPA 17.04.1945 r.
2014 r.	Ufundowanie dwóch ornatów z wizerunkiem Jana Pawła II i stuły przez rodziców dzieci pierwszokomunijnych.
Sierpień 2015 r.	Wybudowanie przed kościołem (po lewej stronie) pomnika św. Jana Pawła II- ufundowali go parafianie z Wiązownicy i Nielepkowic.
Luty 2016 r.	Zainstalowanie silników napędzających dzwony i automatu sterującego przez firmę Waldemara Łani z Przeworska.
2016 r.	Malowanie świątyni, zakup kinkietów ściennych, renowacja ołtarza głównego i konfesjonatu. Malowanie świątyni wykonała firma Złota Wena z Przeworska p. Edyty Powroźnik Dedio.
2017 r.	Ufundowanie przez państwo Ożgów połączanego tronu pod monstrancję.
2017 r.	Odnowienie drzwi wahadłowych, figur z bocznych ołtarzy i ambony, która została także pozłocona.
2018 r.	Odnowienie krzyża procesyjnego i akolitek(pozłocenie i posrebrzenie) przez rodziców dzieci przystępujących do I komunii św.
2018 r.	Ofiarowanie kielicha mszalnego przez księdza Zdzisława Babiara z okazji 25-lecia kapłaństwa.
2018 r.	Ufundowanie różowego ornatu i stuły przez grupę Magnificat.
2019 r.	Odnowienie chrzcielnicy.
2019 r.	Ufundowanie kadzielnicy przez rodziców dzieci przystępujących do I komunii św.
2019 r.	Ofiarowanie przez anonimowego ofiarodawcę sprzętu nagłośniającego i organów elektrycznych z pianinem.
2019 r.-2020	Regeneracja klawiatury organowej. Wymiana konturu organowego i klawiatury.
2019 r.	Oczyszczenie podmurówki kościoła i ogrodu.
2021-2026	ADMINISTRATOR: PROBOSZCZ KS. DR JAN BOBER.
2021 r.	Ufundowanie dwóch czteroraniennych dzwonek liturgicznych przez rodziców dzieci przystępujących do I Komunii św.
2023 r.	Zamontowanie nowych balasek.
2024 r.	Malowanie zakrystii i pomieszczenia dla ministrantów
2025 r.	Remont nagłośnia w kościele i zakup nowych mikrofonów i głośników

2025 – 2026	Remont organów
2026 r.	Instalacja nowego ołtarza i ambony z marmuru oraz dostawanie innych elementów wystroju prezbiterium do estetyki : projekt p. Piotra Gragasa, wykonawstwo: firma Kamres z Rzeszowa p. Krzysztofa Czarnoty
2026 r.	Renowacja części elewacji kościoła.
2026 r.	Okucie drzwi wejściowych i bocznych miedzianą polichromią.

PROBOSZCZOWIE PARAFII WIĄZOWNICA PW. ŚWIĘTEGO WALENTEGO I NARODZENIA NMP W LATACH 1926-2026

I. KSIĄDZ WALENTY TROJNAR (1855-1932)- PROBOSZCZ PARAFII W LATACH 1888-1932

Ksiądz Walenty Trojnar urodził się w 1855 roku w Białobrzegach k. Łańcuta. Ukończył gimnazjum teologiczne w Przemyślu. W 1879 roku otrzymał święcenia kapłańskie. Jako wikariusz pełnił posługę duszpasterską w Rozenbarku,, Dembowcu, Brzozowie, Wrocance, Jaworniku i Dynowie.

W 1888 roku został proboszczem w Wiązownicy. Był budowniczym pierwszego murowanego kościoła, plebani, organistówki, budynków gospodarczych i wikarówki. Ksiądz Trojnar aktywnie uczestniczył w życiu społecznym parafii, przy tworzeniu i prowadzeniu Kasy Raiffeisena, Kółka Rolniczego, Towarzystwa Koszykarskiego. Po 43 latach administrowania w parafii w Wiązownicy ks. Walenty Trojnar zmarł 1 maja 1932 roku. Został pochowany w krypcie cmentarnej kaplicy , czyli rodzinnym grobowcu Rozborskich, zarządców folwarku Czartoryskich w Wiązownicy.

II. SŁUGA BOŻY KSIĄDZ STANISŁAW SUDOŁ(1895-1981) WIKARY W LATACH 1922- 1932 , PROBOSZCZ PARAFII W LATACH 1932- 1944

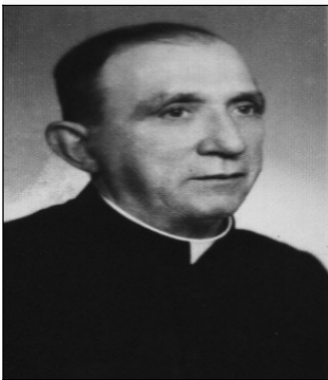
Ks. Stanisław Sudoł urodził się 16 marca 1895 r. w Zembrzy koło Raniżowa. Uczęszczał do szkoły ludowej w Zielonce, a następnie do gimnazjum w Rzeszowie i w Przemyślu. W 1915 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Święcenia kapłańskie przyjął 1 czerwca 1919 r. i został skierowany jako wikariusz do parafii w Rakszawie, a w 1922 roku do Wiązownicy. Tu najpierw był wikarym, potem administratorem, a od 1932 roku proboszczem. Ksiądz Sudoł zajął się budową wiązownickiej świątyni, rozpoczął budowę kościoła w Manasterzu i zainicjował budowę świątyni w Szówsku. 19.07.1944 roku nacjonaści ukraińscy przekazali księdzu Sudołowi anonim, w którym grozili mu

śmiercią, jeśli nie opuści wsi w ciągu 48 godzin. Proboszcz podjął szybką decyzję i w następnym dniu wyjechał z Wiązownicy, do której już nigdy nie powrócił. 10 stycznia 1945 r. ks. Stanisław Sudoł objął jako proboszcz parafię w Dzikowcu, w jego rodzinnych stronach. Przez 62 lata pracy duszpasterskiej był rozmodlonym kapłanem, inicjatorem modlitw o pomyślność Kościoła, Ojczyzny, rolniczego stanu. Potrafił w każdej sytuacji wychodzić naprzeciw drugiemu człowiekowi, umacniać w nadziei oraz wspomagać duchowo i materialnie. Ksiądz Stanisław Sudoł zakończył swoje świątobliwe życie 19 marca 1981 r. Pogrzeb odbył się 22 marca, w trzecią niedzielę Wielkiego Postu. Mszy żałobnej przewodniczył bp Ignacy Tokarczuk, a wzięło w niej udział tysiące wiernych. Został pochowany w Dzikowcu. Parafianie na jego nagrobku zamieścili napis: „Módl się za nami i ciesz się w Niebie, za wierną służbę Bogu i ludziom”. 20 grudnia 2019 odbyła się ekshumacja jego doczesnych szczątków, które spoczęły w kościele św. Mikołaja w Dzikowcu.

Ksiądz był nieprzeciętnym człowiekiem. Na wszystkich placówkach, w których pracował, pozostawił żywą pamięć. Jego imieniem zostały nazwane szkoły w Dzikowcu i Wiązownicy.

19 marca 2014 r., dokładnie w 33 rocznicę śmierci ks. Stanisława Sudoła, rozpoczął się jego proces beatyfikacyjny.

III. KSIĄDZ KANONIK JÓZEF MIŚ (1906-1978) - PROBOSZCZ PARAFII W LATACH 1944-1968

Ksiądz Józef Miś urodził się 21 stycznia 1906 w Pełkiniach.

Ukończył Gimnazjum Klasyczne w Jarosławiu, a następnie wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Świecenia kapłańskie przyjął w 1935 roku. Był wikariuszem w parafiach w Zaleszanach (od 1935 roku), Dydni k. Brzozowa (od 1937 roku), Odrzykoniu k. Krosna (od 1938 roku). Od początku wojny współpracował z Armią Krajową. Za współpracę z żołnierzami AK został aresztowany przez Niemców i uwięziony w pozostałościach odrzykońskiego zamku. Dzięki pomocy jednego ze strażników więzienia odzyskał wolność i opuścił Odrzykoń. Przeniesiono go do Gniewczyny Łańcuckiej (od 1942 roku). W drugiej połowie 1944 roku został proboszczem parafii w Wiązownicy. W czasie napadu oddziału UPA 17 kwietnia 1945 roku brał czynny udział w obronie wsi. Był członkiem Armii Krajowej(pseudonim Gil) i kapłanem placówki nr 5 AK w Szówsku. W 1945 roku ściśle współpracował z poakowskim oddziałem por. Jana Totha ps. „Mewa”. (synem Edwarda Totha, który wykonał ołtarz główny w Wiązownicy). Odznaczony Krzyżem AK (Londyn, dnia 25/7/81) Nr legitymacji 23973. 15.08.1948 r. został odznaczony przez MON Rządu Londyńskiego Medalem Wojska po raz 1,2,3 – legitymacja nr 27888.

Józef Miś zarządzał parafią wiąznicką do 1968 roku. Otrzymał godność kanonika. Po odejściu z parafii rezydował w klasztorze oo. Franciszkanów-Reformatorów w Jarosławiu. Zmarł 25 sierpnia 1978 roku w jarosławskim szpitalu. Został pochowany w Pełkiniach, jego pogrzeb prowadził ks. Bp Bolesław Taborski.

Księdza Józefa Misia upamiętniono na tablicy pamiątkowej odsłoniętej 6 października 2013 roku znajdującej się na frontonie kościoła parafialnego w Wiązownicy. Został również odznaczony pośmiertnie w 2017 r. przez Prezydenta RP Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski *za wybitne zasługi dla niepodległości RP i za działalność na rzecz społeczności lokalnej.*

IV. KSIĄDZ PRAŁAT WŁADYSŁAW PRUCNAL (1927-2021) - PROBOSZCZ PARAFII W LATACH 1968-2001

Ks. Prałat Władysław Prucnal urodził się 15 stycznia 1927 roku w Nienadówce. W 1948 roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Msza prymicyjna w nienadowskim kościele odbyła się 17 czerwca 1954. Pracę duszpasterską jako wikary rozpoczął w Rudniku nad Sanem, gdzie przebywał przez 14 lat. Od 1968 roku przez 33 lata pełnił funkcję proboszcza parafii w Wiązownicy. Trzydzieści lat był dziekanem dekanatu.

Ks. Władysław Prucnal objął parafię więzownicką po ks. Józefie Misiu. Ksiądz proboszcz wybudował plebanię, dom katechetyczny, odnowił parafialną świątynię, wybudował filialny kościół w Piwodzie, a następnie stworzył tam parafię. W 2001 roku przeszedł na emeryturę. Zamieszkał w Jarosławiu. Od tego czasu pełnił rolę spowiednika w kościele rektoralnym pw. Świętego Ducha w Jarosławiu.

Był dobrym człowiekiem, wrażliwym na ludzką biedę, tę materialną i duchową. Zawsze interesował się losem swoich parafian, potrafił ich umocnić w dobrym i pocieszyć w smutku. Swoje kapłaństwo traktował jako wielką, wspaniałą przygodę życia.

Zmarł 4 kwietnia 2021 roku, w uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego. Miał 94 lata. Mszy pogrzebowej w jarosławskiej kolegiacie przewodniczył metropolita przemyski abp Adam Szal, a towarzyszyli mu ks. Prałat Andrzej Surowiec, archiprezbiter jarosławski oraz o. Marian Gołąb, prowincjał krakowskiej prowincji Franciszkanów Konwentualnych, wychowanek księdza Prucnala. a mszy pogrzebowej i pogrzebowi w Wiązownicy przewodniczył bp pomocniczy Krzysztof Chudzio.

Ks. Dziekan, bo tak nazywali Go parafianie, spoczął tu, gdzie sobie życzył, na cmentarzu w Wiązownicy, wśród swoich parafian.

V. KSIĄDZ PRAŁAT ADAM REJMAN – PROBOSZCZ PARAFII W LATACH 2001-2021

Ks. Adam Rejman urodził się w 1955 r. w Łańcucie. Wychował się i uczęszczał do szkoły podstawowej w Dąbrówkach k. Łańcuta. Ukończył Liceum Ekonomiczne w Łańcucie. Po zdaniu matury w 1974 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. W trakcie studiów został powołany do zasadniczej służby wojskowej, z której został zwolniony przedterminowo w 1975 r., ze względu na stan zdrowia, i wznowił studia filozoficzno-teologiczne.

8 czerwca 1980 r. przyjął święcenia kapłańskie w katedrze przemyskiej z rąk bp Ignacego Tokarczuka. Ks. Rejman jako wikariusz pracował w parafiach w Domaradzu, Rzeszowie (p. św. Judy Tadeusza), Jarosławiu(kolegiata), Przemyślu (p. Św. Trójcy) i Jedliczu. W 1989 r. został powołany na proboszcza w parafii Ujkowice, a w 2001 r. na proboszcza w Wiązownicy. Tu po 20 latach duszpasterzowania, 2021 roku, przeszedł na emeryturę. Obecnie pełni posługę kapłańską i wspiera duchowo parafian w kościele św. Michała Archanioła w Łańcucie.

Ksiądz Adam Rejman doskonalił swoją wiedzę teologiczną i dydaktyczną. W 1998 r. uzyskał tytuł magistra teologii, a w 2005 roku tytuł nauczyciela dyplomowanego.

Zaangażowanie, wiedzę, umiejętności duszpasterskie i oddanie Kościołowi księdza Adama Rejmana docenili jego przełożeni. W 1993 r. za zasługi w duszpasterstwie ks. Arcybiskup Ignacy Tokarczuk przyznał księdzu odznaczenie Expositorium Canoniale. W 1999 r. ks. Arcybiskup Józef Michalik mianował ks. A. Rejman Diecezjalnym Duszpasterzem Misyjnym i Dyrektorem Papieskich Dzieł Misyjnych. W ramach tych zadań ks. Rejman prowadził w parafiach ożywioną działalność misyjną. Promował Misje wśród dzieci i młodzieży, tworząc Koła Misyjne, w których działały grupy Kolędników Misyjnych pozyskujące środki na dzieło misyjne oraz przeprowadzał zbiórki na rzecz Misji. Organizował w Diecezji Kongres Misyjny Dzieci oraz Młodzieży. Jako delegat Księdza Arcybiskupa Józefa Michalika odwiedzał placówki misyjne przemyskich misjonarzy w Kamerunie. Zapraszał do parafii misjonarzy i misjonarki oraz kapłanów na szkolenia misyjne. W 2000 r. ks. A. Rejman został wicedziekanem dekanatu Żurawica, natomiast 2003 r. w uznaniu za gorliwość duszpasterską ks. Arcybiskup Józef Michalik mianował księdza Gremialnym Kanonikiem Przeworskiej Kapituły Kolegiackiej. W 2016 r. pan Prezydent RP Andrzej Duda nadał ks. Prałatowi stopień oficerski podporucznika Wojska Polskiego, a w 2017 r. odznaczył Złotym Krzyżem Zasługi *za zasługi w działalności na rzecz upamiętniania historii Polski*.

Ks. Proboszcz Adam Rejman dbał o więzownicki kościół i parafię. Przeprowadził wiele remontów i inwestycji w parafii. Współorganizował budowę kościoła filialnego w Nielepkowicach i doprowadził do jego poświęcenia. Stworzył wiele grup parafialnych i organizował akcje charytatywne. Zaangażował się w upamiętnienie w formie tablicy na frontonie kościoła tragicznych wydarzeń z 17 kwietnia 1945 roku, kiedy to UPA napadła na Więzownię i zamordowała ponad stu mieszkańców wsi.

Ksiądz Prałat Adam Rejman jako proboszcz więzownickiej wspólnoty zyskał szacunek i uznanie parafian.

VI. KSIĄDZ DR JAN BOBER – PROBOSZCZ PARAFII OD 2021 ROKU DO DZIŚ

Ks. dr Jan Bober urodził się w 1969 roku w Jasienicy Rosielnej, a wychował w Domaradzu, tam też ukończył szkołę podstawową. Następnie kontynuował naukę w Technikum Budowlanym w Rzeszowie. Tam też uczęszczał dwa lata do szkoły muzycznej II stopnia w klasie puzonu, samodzielnie doskonalił umiejętności gry na gitarze i akordeonie. W tym czasie aktywnie uczestniczył w życiu swojej parafii i Kościoła, był ministrantem, uczestnikiem pielgrzymek i rekolekcji.

Po zdaniu matury w 1990 roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Ks. Jan w 1996 roku przyjął święcenia kapłańskie. Pracę duszpasterską jako wikariusz rozpoczął w parafii w Stubnie (1996-2000), a następnie w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Przemyślu (2000-2003).

W 2003 roku ksiądz Jan Bober zapragnął otoczyć opieką duszpasterską wiernych poza krajem. Ks. Arcybiskup Józef Michalik skierował go do pracy w Rosji, w diecezji moskiewskiej. Dwa lata pracował w Permie na Uralu, a następnie rok w parafii Petrozvodsk, w Karelii (koło Finlandii) i od 2006 r. w zastępstwie w Lubiance i Moskwie w katedrze oraz jako kapelan sióstr Matki Teresy z Kalkuty. Od jesieni 2006 roku do 2015 roku był proboszczem w parafii w Kursku. Tam otaczał opieką duszpasterską Polaków, Rosjan, Białorusinów, Litwinów, Łotyszów i Ukraińców oraz studentów medycyny i politechniki ze wszystkich kontynentów świata.

Ks. Jan w Rosji zajmował się szczególnie duszpasterstwem małżeństw, dlatego w 2006 roku podjął studia doktoranckie na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, które zwieńczył obroną pracy doktorskiej *Wkład Kościoła katolickiego w odrodzenie małżeństwa i rodziny w Rosji po okresie „pieriestrojki” na przykładzie Archidiecezji Matki Bożej z siedzibą w Moskwie*. Po powrocie do Polski był proboszczem w Tyrawie Wołoskiej w latach 2015-2021, a od 23 sierpnia 2021 roku został mianowany proboszczem w Wiązownicy. Ks. Jan Bober kontynuuje dzieło swoich poprzedników. Upiększa naszą świątynię, czyli czyni ją jeszcze piękniejszą, oraz dba o rozwój duchowy parafian.

WIKARIUSZE PARAFII WIĄZOWNICA

W LATACH 1968-2026

LP.	Imię i nazwisko wikariusza	Lata posługi na parafii
	PROBOSZCZ KS. JÓZEF MIŚ	
1.	Ks. Józef Niedźwiedź	... -1968
	PROBOSZCZ KS. WŁADYSŁAW PRUCNAL	
2.	Ks. Stanisław Haliniarz	1968 – 1971
3.	ks. Jan Kościelny	1971-1973
4.	Ks. Tadeusz Nowak	1973-1975
5.	Ks. Marian Eugeniusz Nycz	1975-1978
6.	Ks. Stanisław Motak (+2002)	1978-1980
7.	Ks. Bolesław Konieczny	1980-1982
8.	Ks. Jan Zimny	1982-1983
9.	Ks. Ryszard Stradomski	1983-1985
10.	Ks. Jacek Rzepka	1985-1988
11.	Ks. Zenon Bieszczad	1988-1990
12.	Ks. Stefan Łobodziński	1990-1992
13.	Ks. Jacek Chocholek	1992-1996
14.	Ks. Mariusz Woźniczyszyn	1996-1999
15.	Ks. Wiesław Szczygieł	1999-2001
	PROBOSZCZ KS. ADAM REJMAN	
16.	Jacek Zarzeczny	2001-2005
17.	Ks. Leszek Gocek	2005-2007
18.	Ks. Bogusław Krok	2007-2010
19.	Ks. Witod Capłap	2010-2013
20.	Ks .Mirostaw Wójcik	2013-2016
21.	Maciej Małek	2016-2019
	PROBOSZCZOWIE KS. A. REJMAN I KS. JAN BOBER	
22.	Ks. Grzegorz Łach	2019-2024

	PROBOSZCZ KS. JAN BOBER	
23.	KS. Bartłomiej Cipora	2024-2026
24.	Ks. Mateusz Bester	2026- ...

ORGANIŚCI W KOŚCIELE PARAFIALNYM W WIĄZOWNICY W LATACH 1926-2026

LATA PRACY	IMIĘ I NAZWISKO
1926	Walenty Krzeszowiec z Majdanu Sieniawskiego
-----	Karol Gumiński
-----	Wacław Różak z Jarosławia
-----	Skóra
-----	Ślomp
-----	Tomasz Stępak
-----	Tomasz Kłak z Wiązownicy
1978 -2015	Tadeusz Kłak z Wiązownicy
2015-2019	Piotr Sanakiewicz
2019-2020	Dominik Potocki z Jarosławia i Dawid Papa
2019- do dziś	Dawid Papa z Wiązownicy

KOŚCIELNI W LATACH 1926-2026

LP.	IMIĘ I NAZWISKO
1.	Szczepan Wyczawski
2.	Franciszek Kruk
3.	Józef Adamik
4.	Jan Szumigraj (45 lat)
5.	Jan Gołąb
6.	Halina Pielach- obecnie

GRABARZE W LATACH 1926-2026

LATA PRACY	IMIĘ I NAZWISKO
Do 1954 r.	Jan Kipczak
1954-1987	Stanisław Marecki
1987-2002	Józef Orzechowski
2002-2014	Stanisław Kucaba
2014-2026	Jan Gołąb
Od 2026 roku	Andrzej Socha

GRUPY I STOWARZYSZENIA KOŚCIELNE, KTÓRE ISTNIAŁY LUB ISTNIEJĄ W PARAFII WIĄZOWNICA

ROK POWSTANIA	NAZWA STOWARZYSZENIA, GRUPY PARAFIALNEJ
-----	Żywy Różaniec
-----	Bractwo Wstrzemięźliwości i Aniołów Stróżów
1936	Akcja Katolicka
-----	Chór parafialny
	Róże Różańcowe
1989 r.	Schola do 2002 r.
1986 r.	Apostolstwo Trzeźwości im. Św. Maksymiliana Kolbego
1992	Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży (KSM)
1994 r.	Grupa Odnowy w Duchu Świętym
2001 r.	Koło Misyjne
2002 r.	Dziewczęca Służba Maryjna. (Schola)
2002 r.	Grupa Formacyjna Ruch „ Światło -Życie”.(Oaza)
2005 r.	Akcja Katolicka
2011 r.	Szkolne Koło Caritas
2013 r.	Społeczny Komitet Budowy Tablicy
2015 r.	Grupa Maryjna „Magnificat”
2017 r.	Grupa Młodzieżowa Auxilium
2019 r.	Liturgiczna Służba Ołtarza

	Grupa Biblijna „Wieczernik”
	Łańcuch Apostolskiej Miłości
	Dzieło Pomocy Powołaniom
2022 r.	Bractwo Ratowania Dusz od Potępienia Wiecznego
2025 r.	Parafialny Zespół Muzyczny <i>Nadzieja</i>

KSIEŻA I ZAKONNICY POCHODZĄCY Z PARAFII W WIĄZOWNICY

I. Ojciec Marek Pociecha - bernardyn(1914-1995) - kaznodzieja, rekolekcjonista, misjonarz, poeta, autor kazań.

Urodził się w 1914 roku w Wiązownicy, do szkoły powszechnej uczęszczał w Nielepkowicach i Wiązownicy. Następnie rozpoczął naukę w Kolegium Serafickim OO bernardynów w Radecznicy k. Zamościa. Już jako kleryk zakonny kontynuował naukę w Państwowym Gimnazjum w Sokalu. W 1932 roku wstąpił do Prowincji OO w Leżajsku. Studia filozoficzno-teologiczne odbył w Seminarium Duchownym OO Bernardynów we Lwowie w latach 1936-1939. Po wybuchu wojny kontynuował naukę w Kalwarii Zebrzydowskiej. Tu przyjął święcenia kapłańskie 9 czerwca 1940 roku. Mieszkał w klasztorach w Rzeszowie, Krakowie, Leżajsku, Opatowie Kieleckim, Kalwarii Zebrzydowskiej, Dukli i Alwerni.

W czasie II wojny światowej sprawował opiekę duszpasterską nad więźniami gestapo na Zamku Rzeszowskim, a po wojnie był kapłanem wojskowym w Rzeszowie i Krakowie, natomiast w latach 1963-1966 przełożonym klasztoru w Opatowie Kieleckim.

Był wspaniałym kaznodzieją. Prowadził rekolekcje 1300 parafiach. Głosił wiele kazań podczas peregrynacji obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej. Ogółem wygłosił 35000 kazań, konferencji przemówień.

Ojciec Marek Pociecha część swoich homilii wydał drukiem. Był też poetą. W 1946 roku wydał tomik wierszy *Zmierzchy i świtania*, nawiązujący do przeżyć wojennych, za który otrzymał nagrodę ufundowaną przez rzeszowskich literatów. Był autorem wierszy i prologów do misterium pasyjnego w Kalwarii Zebrzydowskiej. Wiele wierszy poświęcił Matce Boskiej i św. Franciszkowi z Asyżu.

Zmarł w 1995 roku. Został pochowany w grobowcu zakonnym OO Bernardynów w Alwerni.

II. Ksiądz Kanonik Pułkownik Józef Rożek (1914-1980)

Urodził się w 1914 roku w Piwodzie, w Parafii w Wiązownicy. Był kapłanem Wojska Polskiego w Jarosławiu, Sielcach, Warszawie, Radomiu i Kielcach. W 1939 r. rozpoczął posługę duszpasterską jako wikariusz w Jaworniku Polskim. W październiku 1939 r. został aresztowany i osadzony w rzeszowskim więzieniu, z którego dzięki protekcji został zwolniony po czternastu dniach. W czasie wojny współpracował z partyzantką. W 1944 roku otrzymał od bpa Franciszka Bardy zezwolenie na wstąpienie do wojskowej służby duszpasterskiej.

17 kwietnia 1945 roku, kiedy UPA napadła na Wiązownicę, ks. kapłan J. Rożek przyjechał do wsi z II Pułkiem Saperów II Armii WP. W tym trudnym czasie ks. Józefem Misiem spowiadał rannych i otaczał opieką duchową zrozpaczonych mieszkańców Wiązownicy. W latach 1946- 1960 był proboszczem w Parafii Równie koło Dukli, a ponadto w 1948 roku administratorem Parafii w Jaworniku Polskim. Zmarł w 1980 roku, został pochowany na cmentarzu w Wiązownicy.

III. KSIĄDZ PROFESOR HIERONIM EUGENIUSZ WYCZAWSKI(1918-1993)

Bernardyn, profesor nauk teologicznych, historyk Kościoła, profesor zwyczajny Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, w latach 1964-1966 dziekan Wydziału Teologicznego.

Urodził się w Wiązownicy, był synem oficera armii austriackiej w Przemyślu, który zginął w 1918 r. Wtedy rodzina przeniosła się do Wiązownicy i mieszkała tu do 1928 r., następnie przenieśli się do Jarosławia. Tu H. E. Wyczawski uczęszczał do gimnazjum. Kiedy zmarła mu matka, w 1933 roku, wstąpił do zakonu bernardynów w Leżajsku. Po odbyciu nowicjatu podjął naukę w Sokalu i tu zdał w 1937 roku maturę. Studiował w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Bernardynów we Lwowie. Tam też złożył w 1939 r. śluby zakonne. Podczas wojny kontynuował naukę w Kalwarii Zebrzydowskiej, ale uczył też kleryków języka greckiego i hebrajskiego. Świecenia kapłańskie przyjął w Krakowie w 1941 r. W 1945 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim obronił pracę dyplomową *Kościelne dzieje Wiązownicy* i uzyskał tytuł magistra, a w 1947 obronił doktorat z teologii. Od 1945 roku był nauczycielem akademickim. W 1975 roku został nominowany na profesora zwyczajnego. Był wykładowcą na Wydziale Teologicznym UJ w Krakowie, a od 1954 roku prowadził zajęcia w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Jego działalność dydaktyczna, która trwała do 1991 roku, dotyczyła historii Kościoła.

Pozostawił imponujący dorobek naukowy obejmujący ponad 670 publikacji.

Ks. prof. Hieronim Eugeniusz Wyczawski poświęcił swoje życie dydaktyce i badaniom historycznym nad Kościołem.

Zmarł w 1993 roku, Został pochowany w grobowcu zakonnym na Cmentarzu Czerniakowskim w Warszawie.

IV. Ksiądz Tadeusz Kłak (1925-1995)

Urodzony w 1925 roku w Jarosławiu. Mieszkał i uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Wiązownicy. Świecenia kapłańskie przyjął 21. 06. 1953 roku na Górze św. Anny. Był wykładowcą Wyższego Seminarium Duchownego Śląska Opolskiego. Zmarł 17.09.1995 roku w Nysie. Został pochowany na cmentarzu komunalnym w Wiązownicy.

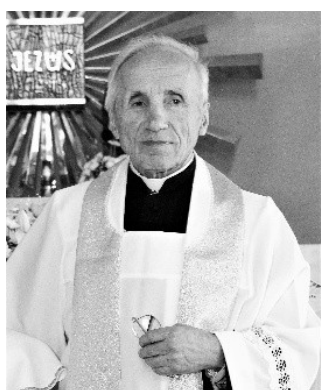

V. Brat Wacław Dub OP- dominikanin (1930-2021)

Urodził się w Wiązownicy, tam też uczęszczał do szkoły podstawowej. Pierwsze śluby w Zakonie św. Dominika złożył 29.09.1953 roku, a profesję solemną, czyli śluby dożywotnie, w 1959 roku.

Większość swojego zakonnego życia związał z warszawskim Klasztorem św. Jacka. Tu zamieszkał w 1968 r.

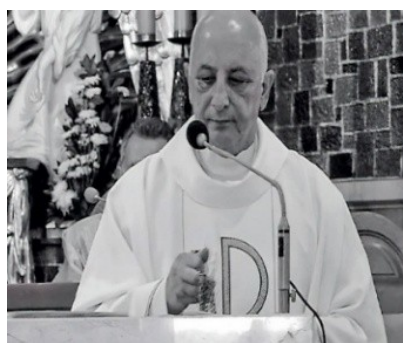
W 1973 r. został przeniesiony do Konwentu św. Sabiny w Rzymie, a po 2 latach powrócił do Warszawy, gdzie przebywał już nieprzerwanie do swojej śmierci. Przez długie lata był kierowncą kolejnych prowincjałów i zaopatrzeniowcem klasztoru. Bracia dominikanie podkreślają jego uczynność i pogodę ducha. Brat Wacław był rozmiłowany w modlitwie różańcowej, której szczególnie poświęcił ostatnie lata swojego życia w Klasztorze św. Jacka w Warszawie. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim.

VI. Ksiądz Kanonik Jan Długoń (1933-2020)

Ks. Jan Długoń urodził się 10 grudnia 1933 r. w Piwodzie, w Parafii w Wiązownicy. Po ukończeniu studiów w przemyskim Wyższym Seminarium Duchownym przyjął święcenia kapłańskie 1 czerwca 1958 r. Pracował jako wikariusz w parafiach w Drohobyczce, Dylągowej, Chłopicach i Rudołowicach. W latach 1967-2000 był proboszczem w Krasnem k. Sieniawy, a następnie rektorem kościoła w Korniaktowie Południowym (2000-2010). Po przejściu na emeryturę zamieszkał w Domu Księży Emerytów EMAUS w Korczynie. W 1975 r. został odznaczony przywilejem *Expositorium Canoniale*, a w 1982 r.

Rokiety i Mantoletu. Został pochowany na cmentarzu w Korniaktowie.

VII. Ksiądz Jan Krzywiński (1960 -2021)

Urodził się 1960 r. w Jarosławiu. Po ukończeniu Szkoły Podstawowej w Wiązownicy podjął naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Sieniawie, którą ukończył w 1979 roku. W tym samym roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Podczas studiów musiał odbyć służbę wojskową, która była rodzajem walki PRL z Kościołem i miała na celu zniechęcenie kleryków do kapłaństwa. 24 czerwca 1985 r. w Przemyślu przyjął święcenia kapłańskie z rąk bp. I. Tokarczuka. Pracę duszpasterską

jako wikariusz rozpoczął w parafii w Rybotyczach, a następnie w parafiach w Zaleszanach i w kościele Matki Bożej Różańcowej w Rzeszowie (7 lat). Przez rok był administratorem parafii św. Huberta w Rzeszowie-Miłocinie. W 1998 r. został rektorem powstającej parafii w Jaworniku k/ Niebylca. 2002 roku rozpoczął pracę duszpasterską jako proboszcz w Medyni Głogowskiej.

W latach 2009-2019 pełnił funkcję dziekana dekanatu Sokołów Małopolski. W 2017 r. został włączony do Kapituły Kolegiackiej w Kolbuszowej jako kanonik gremialny. Zmarł w 2021 roku, w wieku 61 lat. Przez 36 lat kapłaństwa wiernie służył Bogu i ludziom. Został pochowany na cmentarzu w Medyni Głogowskiej.

VIII. Ksiądz Marian Szumigraj

Ksiądz Marian Szumigraj urodził się w 1963 roku w Jarosławiu. Uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Wiązownicy. Studiował w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu. Świecenia kapłańskie przyjął w Katedrze Przemyskiej 10.06.1990 roku. Jako wikariusz pracował w Krzemienicy, Medyce, Dubiecku i Czarnej. Był proboszczem w Komańczy i Równem k. Dukli. Obecnie jest rektorem kościoła św. Ducha w Jarosławiu.

IX. Ksiądz Adam Boruta

Urodził się w 1966 roku w Jarosławiu. Uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Wiązownicy, a następnie do Zespołu Szkół Rolniczych w Zarzeczu. Po maturze wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. W 1992 roku przyjął święcenia kapłańskie. Jako wikariusz pracował w Kurii Biskupiej w Przemyślu. Był rektorem, a potem proboszczem w Parafii pw. Św. Anny w Ustrzykach Górnych w latach 1998-2005, a następnie w Parafii pw. Narodzenia Najświętszej Marii Panny w Krzywczy. W latach 2011-2012 pełnił posługę jako proboszcz w parafii św. Andrzeja Boboli w Żurawicy Górnej. Od 2013 roku rozpoczął duszpasterską posługę poza granicami kraju, w Kazachstanie, w Archidiecezji Najświętszej Maryi Panny w Nur-Sułtanie (Astanie) oraz w parafiach: pw. M. Bożej Królowej Pokoju w Oziornym, pw. św. Jana Chrzciciela w Jekybastusie, pw. św. Franciszka z Asyżu w Kellerowce, gdzie budował Dom Spotkań im. św. Jana Pawła II. Po powrocie do kraju był rezydentem w rodzinnej parafii w Wiązownicy. Od 2025 roku jest rezydentem parafii w Wietlinie i kapłanem DPS w Wysocku.

X. Ojciec Marian Gołąb- franciszkanin

Ojciec Marian Gołąb urodził się 6 lipca 1968 r. w Sieniawie, a wychował i uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Piwodzie na Podkarpaciu, w Parafii w Wiązownicy. Po zdaniu matury w Liceum Ogólnokształcącym w Jarosławiu w 1987 roku wstąpił do zakonu franciszkanów. Roczny nowicjat odbył w Kalwarii Pałacowskiej k. Przemyśla, a następnie rozpoczął sześcioletnie studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Franciszkanów w Krakowie. Pierwsze śluby zakonne złożył w 1988 roku, a wieczyste – w 1992 r. Świecenia kapłańskie przyjął w 1994 roku. Przez rok pracował jako duszpasterz we Wrocławiu. W 1995 r. został skierowany na studia specjalistyczne w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które zwieńczył doktoratem z teologii duchowości. Rozprawa pt. "Czy zakony są jeszcze Kościołowi potrzebne?" została wydana drukiem. Przez rok (1999/2000) był socjuszem magistra nowicjatu krakowskich franciszkanów w Kalwarii Pałacowskiej, a od 2000 do 2004 r. - mistrzem nowicjatu. W 2004 roku został rektorem Wyższego Seminarium Duchownego Franciszkanów w Krakowie. Z jego inicjatywy uczelnia przyjęła imię jej absolwenta i wykładowcy, św. Maksymiliana Marii Kolbego. Był wykładowcą na seminariach w Krakowie i Kalwarii Zebrzydowskiej oraz w Instytucie Studiów Franciszkańskich i Karmelitańskim Instytucie Duchowości w Krakowie.

W styczniu 2009 roku wyjechał na misję do Ugandy w Afryce. Po powrocie z misji 11 marca 2016 r. został wybrany na ordynariusza krakowskiej prowincji franciszkanów, pełnił tę funkcję dwie kadencje, czyli do 2024

roku. 15 kwietnia 2020 r. został wiceprzewodniczącym Kapituły - organu sprawującego najwyższą władzę w Studium Franciszkańskim. Od sierpnia 2024 ojciec Marian Gołąb jest gwardianem Sanktuarium Męki Pańskiej i Matki Bożej Kalwaryjskiej oraz kustoszem Bazyliki Mniejszej Znalezienia Krzyża Świętego w Kalwarii Pałacowskiej.

XI. Ksiądz Zdzisław Babiarz

Ksiądz Zdzisław Babiarz urodził się w 1968 roku w Jarosławiu. Uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Wiązownicy, a następnie do Technikum Drogowo-Geodezyjnego w Jarosławiu, które ukończył w 1987 roku. W tym też roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Tam w 1992 roku otrzymał święcenia diakonatu, a 19 czerwca 1993 r. święcenia prezbiteriatu.

Od tamtego czasu pełnił posługę wikariusza w Jabłonce k/ Brzozowa, w Przeworsku w Bazylice Bożego Grobu i w Kańczudze skąd otrzymał skierowanie do pracy w Radiu

Archidiecezji Przemyskiej, którą zakończył w czerwcu 2005 roku. Zwieńczeniem jego pracy w radiu było oddanie do użytku diecezji masztu radiowego w miejscowości Średnia i odnowione studia radiowego w Przemyślu.

Od 24 czerwca 2005 r. pełnił nieprzerwanie funkcję proboszcza kolejno w parafiach: Iwla – upiększając świątynię, Hłudno – odnawiając świątynię i budując Kościół żywy, Łęki Dukielskie – pracując nad ułożeniem relacji z innowiercami, Zarszyn – tu częściowo odrestaurował zabytkową świątynię. Obecnie od sierpnia 2023 r. jest proboszczem w parafii pw. Niepokalanego Serca NMP w Dubiecku.

XII. Ojciec Marek Haško

O. Marek Haško, franciszkanin, urodził się w 1971 roku. Uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Wiązownicy, a następnie do Liceum Ogólnokształcącego w Sieniawie. W roku 1990 wstąpił do nowicjatu zakonu franciszkanów – kapucynów. Po złożeniu pierwszych ślubów zakonnych, we wrześniu 1991, rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Krakowie na Papieskiej Akademii Teologicznej. 17 maja 1997 roku otrzymał święcenia

kapłańskie.

Pracował kilka lat w Polsce, a w 2001 roku, po rocznym przygotowaniu w Tuluzie we Francji, został posłany na misje do Republiki Środkowoafrykańskiej, gdzie w Bouar pełnił rolę wykładowcy kilku przedmiotów w tamtejszym wyższym seminarium zakonnym. Tam angażował się również w pracę z ludźmi w afrykańskim buszu. Po powrocie do Polski angażował się głównie w pracę duszpasterską i katechetyczną z młodzieżą w Sędziszowie Małopolskim i Stalowej Woli. Następnie pracował jako duszpasterz akademicki we Wrocławiu (6 lat), a potem poza granicami kraju: we Francji (Bordeaux) i we Włoszech (Serapriola). Po powrocie do Polski, od 2020 roku do dziś, pracuje w Kielcach jako duszpasterz akademicki, spowiednik, opiekun kilku wspólnot w parafii.

SIOSTRY SŁUŻEBNICZKI STAROWIEJSKIE

W więzownickiej parafii od 1884 r. do 1945 r. przebywały siostry zakonne ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek NMP NP w Starej Wsi. Do Wiązownicy sprowadzili je właściciele wsi, Czartoryscy, w celu *religijnego oddziaływania na lud*. Siostry zakonne prowadziły ochronkę, pomagały księżom i Czartoryskim przy dworze. Ksiądz Stanisław Sudoł nazywał je swoimi *wikariuszkami*, ponieważ prowadziły Akcję Katolicką i dbały o wygląd świątyni. Jedną z zakonnic była siostra Róża Dziedzic, pielęgniarka, która przebywała w Wiązownicy w latach 1926-1938.

Zdjęcie przedstawia
wiazownickie siostry
lata 30. XX w.

Obecność sióstr służebniczek miała wpływ na powołania zakonne. Z Wiązownicy do Zgromadzenia Sióstr Służebniczek wstąpiły w latach 1926-1938 : Helena Majkut, Józefa Sokół, Aniela Wasiuta, Aniela Brodowicz, Seweryna Kłak, Katarzyna Szumigraj, , Zofia Mil.

Broszura ***Sto lat wiazownickiej świątyni*** została opracowana na podstawie:

- Kronik parafii w Wiązownicy.
- Księgi inwentarzowej parafii pw. Św. Walentego i Narodzenia NMP w Wiązownicy.
- Książki o Hieronima E. Wyczawskiego „Kościelne dzieje Wiązownicy”, Kraków 1948.
- Książki Jana Konefała „Bogu i ludziom bezgranicznie oddany”, Sandomierz- Dzikowiec 2001.
- Książki ks. Stanisława Góreckiego „Wspomnienia o życiu i duszpasterskiej pracy Ks. Stanisława Sudoła”, Sandomierz- Dzikowiec 2006.
- Książki pod redakcją Jana Konefała „Sługa Boży Ksiądz Stanisław Sudoł zwiastun pojednania i dobroci”, Sandomierz 2025.
- Książki Jana Kucy „Opowieści jarosławskiego Zasania” cz.III, , Podkarpacki Instytut Książki i Marketingu Rzeszów 2012
- Artykułów o zmarłych księżach zamieszczonych stronach www. w internecie.
- Wywiadów z parafianami z Wiązownicy, szczególnie z p. Michaliną Macina, p. Anną Gołąb, p. Teresą Szumigraj, p. Janiną Dudek i Anną Lichołat, które udostępniły również archiwalne zdjęcia uroczystości kościelnych, za co serdecznie dziękujemy.

Broszurę ***Sto lat wiazownickiej świątyni*** opracowała Zofia Tabin.

Mam nadzieję, że to niewielkie opracowanie zachęci Parafian z Wiązownicy i Nielepkowic oraz byłych parafian z Piwody i Manasterza do wspólnego tworzenia archiwum parafialnego. Zachęcam do przekazywania fotografii i dokumentów (do zeskanowania), zapisywania wspomnień i wydarzeń, które utrwaliły się w Państwa pamięci. Warto stworzyć takie archiwum dla przyszłych pokoleń.

Z wyrazami szacunku Zofia Tabin

Wiązownica, 8 września 2026 r.